

БОСНА И ХЕРЦЕГОВИНА
РЕПУБЛИКА СРПСКА
ВРХОВНИ СУД РЕПУБЛИКЕ СРПСКЕ
Број: 80 0 К 077593 17 Квлз
Бања Лука, 26.12.2017. године

У ИМЕ РЕПУБЛИКЕ СРПСКЕ!

Врховни суд Републике Српске, у вијећу састављеном од судија Весне Антонић, као предсједника вијећа, Горане Микеш, Обрена Бужанина, др Вељка Икановића и Даниеле Миловановић, као чланова вијећа, уз учешће записничара Софије Рибић, у кривичном предмету против осуђеног Н.С., због кривичног дјела тешке тјелесне повреде из члана 156. став 1. Кривичног закона Републике Српске, одлучујући о захтјеву за заштиту законитости, који је поднијела бранилац осуђеног, адвокат Н.С. из Б., против пресуде Окружног суда у Бијељини број 80 0 К 077593 17 Кж од 20.9.2017. године, у сједници вијећа одржаној дана 26.12.2017. године, донио је

ПРЕСУДУ

Одбија се захтјев за заштиту законитости, као неоснован.

Образложење

Пресудом Основног суда у Бијељини број 80 0 К 077593 16 К од 23.6.2017. године, која је потврђена пресудом Окружног суда у Бијељини број 80 0 К 077593 17 Кж од 20.9.2017. године, оглашен је кривим оптужени Н.С., због кривичног дјела тешке тјелесне повреде из члана 156. став 1. Кривичног закона Републике (у даљем тексту: КЗ РС), те осуђен на казну затвора у трајању од 1 (једне) године. На основу члана 99. став 1. Закона о кривичном поступку Републике Српске (у даљем тексту: ЗКП РС), оптужени је обавезан да накнади трошкове кривичног поступка у износу од 525,80 КМ, те паушал у износу од 150,00 КМ. На основу члана 108. став 3. ЗКП РС, оштећени Н.Ћ. је, са имовинскоправним захтјевом, упућен на парницу.

Против правоснажне пресуде Окружног суда у Бијељини број 80 0 К 077593 17 Кж од 20.9.2017. године, бранилац осуђеног, адвокат Н.С. из Б., поднијела је захтјев за заштиту законитости (у даљем тексту: Захтјев), због повреде Кривичног закона и повреде одредаба кривичног поступка из члана 311. став 1. тачка г) ЗКП РС, са приједлогом да се та пресуда, као и пресуда првостепеног суда укину или да се укине само пресуда другостепеног суда и предмет врати том суду на поновно одлучивање.

У смислу члана 353. став 1. ЗКП РС, достављен је републичком јавном тужиоцу Захтјев са списима предмета, па је у поднеску број Т14 0 КТЗ 0017488 17 од 13.12.2017. године, замјеник главног републичког јавног тужиоца, Светлана Брковић, предложила да се Захтјев одбије, као неоснован.

Приликом одлучивања о Захтјеву, ово вијеће се, у смислу одредбе члана 354. став 1. ЗКП РС, ограничило само на испитивање оних повреда закона на које се позвао подносилац Захтјева, те је одлучено као у изреци ове пресуде из сљедећих разлога:

Захтјев није основан.

У смислу одредбе члана 350. став 1. ЗКП РС, Захтјев се може поднијети против правоснажне пресуде само у случајевима повреде Кривичног закона, те повреде одредаба кривичног поступка из члана 311. став 1. тачка г) ЗКП РС, која се манифестује у повреди права на одбрану, а уз ограничења прописана у ставу 2. и 3. истог законског прописа.

У оквиру приговора заснованог на тврдњи о повреди права на одбрану и тиме битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 311. став 1. тачка г) ЗКП РС, у Захтјеву се наводи да, у току овог кривичног поступка није испитан свједок „неименована конобарица“ која је, наводно, једина имала директна сазнања о томе ко је нанио повреде оштећеном. Наглашава се да је „онемогућавањем“ осуђеног и његовог браниоца да унакрсно испита „неименовану конобарицу“, повријеђено право на одбрану. Осталим аргументима из Захтјева, оспорава се правилност оцјене доказа, изведених на главном претресу и тиме закључак да је осуђени починио кривично дјело за које је оглашен кривим, те се, посебно указује на налаз и мишљење вјештака медицинске струке и закључак у погледу средства повређивања оштећеног и у вези са тим нужности настанка повреда и на руци извршиоца дјела. На тим аргументима из Захтјев се успоставља тврдња о повреди Кривичног закона.

Нису основани наведени аргументи из Захтјева, којима се указује на повреду права на одбрану и тиме битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 311. став 1. тачка г) ЗКП РС. Наиме, из списка предмета, произилази да одбрани, на главном претресу, није ускраћено право да позива и испитује предложене свједоке. Дакле, у конкретном предмету, одбрана није износила доказне приједлоге, нити предлагала да се позивају свједоци и изводе докази, које право дефинише одредба члана 276. ЗКП РС.

Цијенећи наведено, а супротно аргументима из Захтјева, одбрана није ускраћена у праву да директно испитује неког од предложених свједока одбране, нити је ускраћена у праву да унакрсно испита свједока, који је предложен од стране оптужбе, како се то наводи у Захтјеву.

Цијенећи суштину осталих изнесних аргумената из Захтјева, несумњиво произилази да се оспорава правилност чињеничне основе побијане пресуде и тиме закључак о кривици осуђеног, што представља ревизију утврђеног чињеничног стања, по ком основу се, у смислу одредбе члана 350. став 1. ЗКП РС, овај ванреди правни лијек, не може поднијети.

Из наведених разлога, и на основу члана 355. ЗКП РС, одлучено је као у изреци ове пресуде.

Записничар
Софија Рибич

Предсједник вијећа
Весна Антонић

Тачност отправка овјерава
руководилац судске писарнице
Амила Подрашчић